

st-lův pravoplatně býval zrušen a nahrazen služebním poměrem toliko prozatímním.

Dekret onen odvolává se výslovně na § 3 vl. nař. ze 17. července 1919 č. 398 Sb. Podle cit. § 3 nař. č. 398/1919 přešla pravomoc zv-u podle §§ 9 a 10 slez. zák. o právních svazcích učitelstva na zšr-u. Poněvadž však »pravomoc zem. výboru« podle unvedených paragrafů, tak jako pragrafy tyto vůbec, (viz § 13 zák. č. 42/1901) se týče jen d e f i n i t i v n í h o ustanovování učitelů, nebyla šem 3 nař. č. 398/1919 založena nižádná kompetence zšr-y k »prozatímnímu jmenování« učitelů národních škol a nebyly cit. šem 3 nař. č. 398/1919 nijak změněny dřívější předpisy o jmenování zatímních učitelů (§ 1 č. 2 a 15 zák. o právních svazcích učitelstva ze 6. listopadu 1901 č. 42 ve znění zák. z 8. dubna 1914 č. 16 z. z.), která však podle § 49 říš. zák. o školách národních ze 14. května 1869 č. 69 ř. z., podle § 15 cit. slez. zák. a § 22, odst. 2 č. 7. slez. zák. o dozoru ke školám z 28. února 1870 č. 18 z. z., jakož i podle § 109, odst. 1. věty 2. řádu škol. a vyuč. z 29. září 1905 č. 159 ř. z. přísluší o k r. š k o l. r a d ě (nyní podle nař. č. 608/20 okr. škol. výboru). Tím méně mohla zmíněným šem 3 nař. č. 398/1919 býti založena pravomoc zšr-y, aby zbavovala platnosti definitivní služební poměr učitele veř. školy národní (viz též předpisy zák. z 28. února 1870 č. 17 z. z. o disciplinárním řízení). Když tedy dekretem zšr-y z 27. října 1920 bylo vysloveno jmenování st-lovo učitelem zatímním za současného zániku jeho dřívější vlastnosti učitele definitivního, šlo o úkon úřadu nepřislušného, tedy o a k t a b s o l u t n ě z m a t e č n ý, který, i když stranou rekurse napaden nebyl, není právní mocí vůbec s c h o p e n a n e m ů ž e s e n i k d y s t á t i p r a v o p l a t n ý m.

Neprávem tedy uvádí nař. rozhodnutí, že st-le nelze považovati za definitivního; naopak podržel st-l i po vydání dekretu z 27. října 1920 svoji vlastnost definitivního učitele (na škole v Š.). Jeli však učitelem definitivním, pak může přeložení jeho na místo jiné nastati toliko za podmínek a modalit §§ 19 a 20 slez. zák. o právních svazcích učitelstva se změnami vyplývajícimi po případě z § 4 nař. č. 398/1919, tedy — jelikož o případ výměny služ. místa podle § 20 zřejmě nejde — toliko podle § 19 cit. zák., t. j. »vyžaduje-li toho zájem školy«, »s požitky neztenčenými«, »k návrhu okr. škol. rady« »v dorozumnění se zem. výborem« (resp. podle § 4 nař. č. 398/1919 po vyjádření zem. spr. komise), který (která), »než se vyjádří, má vyslechnouti školní obec, na jejíž škole učitelská osoba jest ustanovena, jakož i tu, na jejíž školu má býti přeložena«, a konečně s »označením důvodů přeložení«.

Tyto podmínky a modalit v daném případě šmahem zachovány nebyly, a to proto, poněvadž žal. úřad resp. zšr pokládaly st-le nesprávně za učitele toliko prozatímního.

Stížnost, která nedostatky ty vytýká, jest tedy důvodna a bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 4732.

Horní právo. — Administrativní řízení: Rozhodčí soudy hornické rozhodují podle zák. č. 145/1920 s konečnou platností; báňským úřadům nepřísluší dohlédací právo nad těmito soudy.

(Nález ze dne 25. května 1925 č. 10.764/24.)

V ě c: Firma K., akc. společnost, podnikatelství staveb v Praze proti báňskému hejtmanství v Praze o odepření instančního rozhodování.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Rozsudkem hornického rozhodčího soudu v Mostě z 11. září 1923, vydaným na základě § 2 zák. z 25. února 1920 č. 145 Sb. a § 2 č. 3, odst. 5 vl. nař. z 13. července 1920 č. 434 Sb., byla stěžující si firma uznána povinnou vydati Josefu N., provisionistovi v T., deputátní uhlí ve výměře roční 41 q. Proti rozsudku tomu podala st-lka »námitky« k min. veř. prací, v nichž uplatňovala jednak nepříslušnost hornického rozhodčího soudu k rozhodování předmětného sporu, jednak vadnost řízení i nezákonnost výroku meritorního. Rev. báňský úřad v Mostě, jemuž námitky tyto k dalšímu opatření postoupeny, výměrem ze 14. ledna 1924 vyrozuměl st-iku, že podle § 2 zák. č. 145/1920 rozhodčí soud hornický rozhoduje s konečnou platností, že proto není žádného opravného prostředku proti jeho rozhodnutí, a nemá tudíž rev. báňský úřad možnosti k dalšímu zakročení. Odvolání z výměru toho podané zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím z důvodů ve výměru tom uvedených.

Stížnost do rozhodnutí toho podanou neuznal nss důvodnou.

Pokud se st-lka domáhala instančního přezkoumání rozsudku rozhodčího soudu, právem poukázal žal. úřad na § 2 tehdy platného zák. č. 145/20, dle něhož hornické rozhodčí soudy rozhodují s konečnou platností a jest proto proti rozhodnutí jejich každý další řádný opravný prostředek vyloučen.

Pokud st-lka uplatňovala nepříslušnost rozhodčího soudu k vydání sporného rozsudku a tím naprostou zmatečnost jeho, mohl by z tohoto důvodu nadřízený úřad — pokud jest ovšem nadán dozorcí mocí nad dotčným soudem — odstraniti takovýto naprosto zmatečný akt. Leč nehledě k tomu, že na vydání takového dohlédacího výroku stranám právní nárok nepřísluší a že již z toho důvodu by stížnost k nss byla nepřipustná pro nedostatek porušení subj. práva ve smyslu § 2 zák. o ss, nemohly v daném případě báňské úřady vůbec takovýmto způsobem zakročiti, poněvadž jim ani shora cit. zákonem č. 145/20 ani nějakou jinou platnou normou právo dohlédací nad hornickými rozhodčími soudy svěřeno nebylo.

Z důvodů těch slušelo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou, aniž bylo nss-u zabývati se také meritorními námitkami čelícími proti výroku hornického rozhodčího soudu.

Č. 4733.

Č e t n í c t v o: Má pensionovaný četník při pozdější změně bydliště nárok na náhradu stěhovacích výloh?

(Nález ze dne 25. května 1925 č. 13.405/24.)

V ě c: Hugo K. v H. proti ministerstvu vnitra o stěhovací výlohy.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l, četnický strážmistr ve W., dán byl na základě výroku superarbitrační komise z 12. dubna 1923 dekretem zem. četn. ve-